

'De deur naar België stond niet wijd open'

De Franse schrijfster Anne Bert stierf op 2 oktober 2017 in ons land. Ze kreeg euthanasie in een niet nader genoemd ziekenhuis.

BRUSSEL De 59-jarige Anne Bert bevond zich meer dan 700 kilometer van huis, toen ze op 2 oktober 2017 voor altijd haar ogen sloot. Ze kreeg euthanasie in ons land. Twee jaar eerder had ze gehoord dat ze aan ALS leed: een neurologische aandoening die de spieren verlamt. Ze wilde zelf kunnen beslissen wanneer het genoeg was.

Anne Bert.

'De ziekte evolueerde snel, dus mijn moeder maakte zich zorgen: als ze haar armen niet meer zou kunnen gebruiken, zou ze ook zelf geen dodelijk medicijn meer kunnen drinken', zegt haar dochter Roxane Guichard (33).

Bij leven pleitte ze in Frankrijk voor het recht op euthanasie, ook al verafschuwde ze het dat ze zich daarbij in haar aftakelende conditie moest laten zien. Ze schreef een brief naar de presidentskandidaten: 'Waarom houdt onze vrijheid op als we het ziekenhuis binnengaan?' En ook: 'Het breekt mijn hart dat ik hiervoor naar België moet.'

'Waarom houdt onze vrijheid op als we het ziekenhuis binnengaan?'

ANNE BERT

Franse schrijfster

In het boek *Mijn allerlaatste zomer* (uitgegeven bij Lannoo) schreef Bert haar gedachten daarover neer. Guichard: 'Het is vooral een ode aan het leven, want mijn moeder hield van de natuur, van de zee, van wandelingen langs de kust, van het goede leven. Maar het draagt ook een ondertoon van boosheid en revolte.'

Smokkelaars

Ondanks alle aandacht die de schrijfster in eigen land opwekte, blijft euthanasie in Frankrijk verboden. 'Zelfs uit peilingen door de katholieke krant *La Croix* blijkt dat een ruime meerderheid van de lezers voorstander is. Maar het beleid volgt niet. President Macron heeft nog nooit gezegd dat hij de wet wil wijzigen', zegt Guichard.

Veel Franse patiënten contacteren haar nu, om te vragen waar in België ze euthanasie kunnen krijgen. 'Wij hebben de artsen beloofd om de plaats niet te noemen', zegt de dochter. 'Het was op een palliatieve afdeling in een algemeen ziekenhuis. Mijn moeder

had ooit twee jaar in die Belgische stad gewoond. De artsen hebben gearzeld, maar om die reden, omdat ze een band had met de stad, hebben ze het toch willen doen.'

'De route naar België was niet gemakkelijk, de deur stond niet wijd open. Ik begrijp heel goed dat uw land daarvoor niet de hele wereld kan ontvangen. Het Frankrijk dat met de oplossing moet komen.'

Anne Bert was haar Belgische artsen erg dankbaar. Ze noemt hen in haar boek 'smokkelaars', die haar de hand reikten en 'haar ziel hebben gered' op het moment dat haar lichaam haar compleet in de steek liet. Ze noemt hen ook 'strikt', 'veeleisend' en 'voorzichtig'. (*vbr*)